



Zpravodaj 35. střediska J. Rady, Praha

F. A. Elstner
Čištění Botiče
700 let Karla IV.



... a další!

Milí čtenáři,
pokud právě nejíte, můžete se zakousnout do výživné tyčinky jménem Lokali. Toto číslo je výjimečně ve variantě light, ale obsahuje dvojnásobné množství čokolády a oříšků, než mívá tradiční receptura.

Složení: tvrdé jádro ze zápisů (zejména z čištění Botiče, ale i Velikonoční výprava a zpráva o tažení oldskautů na Benešovsko a další), čokoládovou polevu ze článků o postavách z časů minulých (Karel IV. (min. 30%), F. A. Elstner, (může obsahovat stopové množství letopočtů), ovocnou náplň (anketa, komiks, nějaké moudro) a hudební intermezzo.

Nevhodné pro alergiky na barevné fotky. Není určeno k vnitřnímu použití. Opravdu, věřte mi. Zpracováno v závodě, ve kterém se rovněž zpracovává anglický jazyk, programovací jazyk PHP a suché oříškové plody. Případné nežádoucí účinky konzultujte se svým skautským vedoucím nebo libovolnou osobou s průkazem Zdravotníka zotavovacích akcí.

Dobrou chuť přeje za redakci

TECKLIS

PLÁNOVNIK

24. – 26. 6.
16. – 30. 7.
30. 7. – 6. 8.
26. – 28. 8

STAVBA TÁBOŘIŠTĚ V SEDLE
SKAUTSKÉ TÁBORY V SEDLE
ROVERSKÝ TÁBOR RK MEDOJEDI
BOURÁNÍ TÁBOŘIŠTĚ V SEDLE



Brigáda v Sedle: Žvejka stěhuje tee-pee tyče po indiánsku

JARNÍ ČIŠTĚNÍ BOTIČE 2016

2. DUBNA
STANDA

✓ sobotu 2. dubna 2016 proběhla tradiční jarní akce oddílu Střelka a 35. střediska J. Rady Praha - jarní čištění přírodní památky Meandry Botiče v její hostivařské části, od vývaru Hostivařské přehrady po rybníček u klubovny rybářů v ul. U Břehu. Počasí nám přálo. Nebe bylo bez mráčků a i když po ránu bylo trochu chladněji, pracovalo se dobře. Sešlo se 50 lidí, kteří odpracovali dohromady 75 brigádnických hodin.

Z přírodní památky Meandry Botiče a jeho ochranného pásma se sebralo několik malých pytlů odpadu, z kterých byla menší hromada u cesty na meandru u restaurace Meandry (dříve Rybářská bašta). Práce probíhala dobře, neboť jak již bylo řečeno, sešlo se dost brigádníků a pracovníci přehrady omezili průtok na nejnižší minimum, takže se věci co do potoka nepatří daly hladce vyndat. Vedle „běžného“ odpadu (PET lahve, igelity, kovové obaly od piva, papíry apod.) letos byla pouze jedna pneumatika od osobního auta a jeden pár lyžařských sjezdařských bot. Po víkendu toto odvezli pracovníci Lesů hl. m. Prahy, kteří mají úsek ve své kompetenci. Patří jim za to díky (v čele s panem Storoženkem). Rád bych také poděkoval všem zúčastněným.

Na závěr ještě něco čísel. Z 50 brigádníků bylo z 309. Střelky 8 (5 dětí - 3 dospělí), z 309. Lišáci 13 (8 - 5), z 305. Vlčata 7 (6 - 1), z 305. Vlčáci 9 (8 - 1), z 305. Sýkory 6 (3 - 3), 3 roveři, 1x vedení 35. střediska a z ČSOP 3 (+ 1 vedoucí akce).

VELIKONOČNÍ VÝPRAVA

24. - 28. BŘEZNA
CHLUP - VLČÁCI

Sešli jsme se na Strašnické ve 14:30, ze Strašnické se jelo na autobusové nádraží Florenc. Odtud jsme jeli přes Benešov, Tábor až do Jindřichova Hradce, ale autobus měl 32 minut zpoždění, takže jsme nestihli autobus do Sedla. Museli jsme jít pěšky. Naštěstí nám zastavil pán s dodávkou a vzal nás až na autobusovou zastávku u Bílé a odtud jsme šli pěšky do tábora.

Druhý den po snídani bylo pokračování celoroční hry. Hráli jsme frizbí a připravovali dřevo na saunu. Sauna byla večer. Když jsme vylezli ze sauny, tak jsme skočili do rybníka.

Třetí den jsme stříleli ze vzduchovky. Po střelbě jsme si po skupinkách vařili oběd na ohni a dostali za úkol vymyslet scénku. 1. tým měl scénku s názvem Vetřelci aneb obléhání mraveniště. 2. tým měl scénku s názvem Poslední mrkev. Mezitím jsme museli postavit přístřešek, ve kterém jsme měli rozdělené noční hlídky.

Čtvrtý den v noci jsme hlídali v postaveném přístřešku v pořadí: Čiča, Tichošlápek, Chlup, Hláška a Vojta. Když byl na hlídce Vojta, slyšel cizí kroky. Všichni společně jsme šli chytit gestapáka, ten nám sdělil, že jsme obklíčeni. Museli jsme opustit tábor. Šli jsme ve dvou skupinkách a každá skupinka šla jinam. Pak jsme se sešli a šli společně na hrad Landštejn. Na Landštejně jsme vystoupali na věž, která má 147 schodů. Cestou zpátky jsme se stávil na nákup a Napo všem koupil dort a ještě jsme se stávil na proutky, protože další den byly Velikonoce. Po příjezdu do tábora všichni začali plést pomlázku a barvit velikonoční kraslice. Plést pomlázku nás naučil Napo a Špageta. Kraslice jsme zvládli namalovat sami.

Pátý den jsme šli všichni koledovat do Nové Vsi a Malíkova nad Nežárkou. Koledu jsme si hodně užili, byla sranda. Všichni si vykoledovali hodně vajíček a sladkostí. Do Jindřichova Hradce nás odvezl Žvejka. Jedna polovina jela autem a druhá vlakem. Jenže vlak měl zpoždění, Špageta si nepřeřídil hodinky a my čekali 2 hodiny na vlak. Posun času nám udělal nepřijemné překvapení naší Velikonoční výpravy, která se nám všem líbila.

Z HOROMĚŘIC DO ROZTOK

12. BŘEZNA
PĚTA A DAVÍDEK HAVLÍČKOVÍ - LIŠÁCI

✓ sobotu 12. března jsme v 8 hodin měli sraz na Chodově v metru. Byli jsme tam první, ale naštěstí jsme už po cestě potkali Beňu, tak jsme věděli, že jdeme správně. Nakonec nás bylo asi dvanáct. Metrem jsme jeli na stanici metra A Bořislavka, tam se k nám přidala Sovička. Tentokrát s sebou vzala psa, nebo spíš fenku. Nastoupili jsme do příměstského autobusu směrem na Horoměřice. Šli jsme



k mapě s tlačítkem. Když jsme ho stiskli, tak vyjel kus železa a museli jsme ho zasunout zpátky. Kolem sloupu se nám zamotal pes, tak mu Sova říkala, aby to oběhl, ale on se pořád točil na druhou stranu. Potom jsme šli kolem kamenné zdi, ve které Kocour našel poklad. Kousek od něj byla mechová jáma a my jsme do ní skákali. Moc se nám to líbilo. Potom jsme se nasvačili. Vydali jsme se po zelené značce a došli jsme ke skále, na které byla vyhlídka a my si na ní dali oběd. Davídkovi ve šplhu na skálu pomohla kolemjdoucí paní. Po obědě jsme pokračovali

zase po zelené značce a došli jsme na druhou skálu. Tam šel jen někdo z nás, kdo se odvážil. My to zvládli oba. Pokračovali jsme na první hřiště, a tam byla lezecká stěna a prolézačky. Potom jsme šli kolem další skály, tam už jsme ale nešplhali. Na druhém hřišti byla hlavně řeka. A pak to přišlo. Dostali jsme Nováčky

a ti, kdo měli šátek, hlasovali, jestli můžeme dostat šátek taky. Dopadlo to dobře a dostali jsme ho oba, i s turbánkem. Už se šátkama jsme se vydali na třetí hřiště. Kristián tam hodně dobře lezl na prolézačce. Beňa celou cestu nesl dřevo, na kterém jsme se naučili zatloukat hřebíky. Někdo i řezat pilou. Potom jsme se vydali na nádraží do Roztok a tam jsme si mohli koupit horkou čokoládu. Nastoupili jsme do vlaku a jeli jsme na Nádraží Holešovice, odkud jsme se vrátili zpátky na Chodov, kde už na nás čekali rodiče.



TAŽENÍ OLDSKAUTŮ NA BENEŠOVSKO

16. DUBNA
LOGAN - 35. OS

✓ výlet byl stěžejní akcí klubu OS v dubnu a účastníků se sešlo 9 + Connie, stepní pes. Cílem poznávací výpravy byl renovovaný barokní zámek Jemniště poblíž Benešova. Zámek jsme si prohlédli za podpory výtečné průvodkyně. V ceně vstupného byla také návštěva zámecké obory a parku se zajímavými zvířaty – mývaly, nosálem, lamami, papoušky a dalšími zástupci exotické zvěře. Při prohlídce zámeckých prostor nám bylo jasné, že majitelé zámku byli velkými milovníky dostihových koní. Desítky nebo snad stovky obrázků koní bylo rozvěšeno po zdech chodeb i nádherných obytných komnat.



Po prohlídce zámku jsme se přesunuli k obci Lbosín, kde poblíž, na kopci Březák trčí k nebesům netypická rozhledna pojmenovaná Špulka, postavená v r. 2014. Vede k ní asi kilometr dlouhá naučná stezka, kde lze sledovat na ukázkách různé druhy zdejšího zpěvného ptactva. Samotná Špulka je zhotovená z oceli, dřeva a kamene a přitahuje svým tvarem hodně turistů i milovníků rozhledu po okolní krajině. Vysoká je 37,5 metru a výška vyhlídkové plošiny je 30 metrů, na vrchol vede 156 schodů a nám se poštěstilo, že v té době bylo okolí vyčištěné čerstvým větrem a dohlednost byla okolo 20 km. Cestou také poutníky zaujmou



vyřezávání skřítkové ze dřeva stojící hned vedle cesty. Výstup na rozhlednu byl doplněn o setkání s oldskauty z 5. pražského oddílu, kteří se rovněž rádi vydávají po rozhlednách v naší hezké krajině. Závěr výletu sice porušilo počasí malou přeháňkou, ale oběd v motorestu U rybiček, kde nabízejí speciality různých sladkovodních i mořských ryb, byl třešinkou na dortu zajímavých míst naší historie i poznávání jarní přírody.

ČIŠTĚNÍ BOTIČE

2. DUBNA

LUCKA A MATĚJ, ZAPSALA JEJICH MÁMA - LIŠÁCI

✓ sobotu 2. dubna se náš oddíl vydal čistit Botič.

V 8.05 jsme měli sraz na zastávce autobusu. Když jsme se všichni sešli, jeli jsme 181čkou:) do Hostivaře k Botiči. Dostali jsme rukavice a pytle, do kterých jsme sbírali odpadky. Šli jsme podél potoka až k Hostivařské přehradě a byla nám zima. Potom jsme se vraceli stejnou cestou proti proudu a pořád jsme sbírali odpadky.



Když jsme odpadky dosbírali, vzali jsme si své batůžky a vrátili jsme se k přehradě. Tam jsme si lehli na prosluněný svah a nasvačili jsme se. Konečně nám bylo teplo.

Po svačině jsme se vydali na kopec k občůdku, kde jsme si něco koupili. Beňa zatím na protějším kopci připravil hru s obličejí zločinců. Ty jsme měli během časového limitu poskládat a nalepit. Museli jsme při tom hodně běhat a pamatovat si různé podrobnosti. Nám se povedlo z 16ti obličejů poskládat 3. Byla to docela práce.

Potom jsme měli vědomostní hru a po ní oběd. Po obědě jsme se vypravili na louku s posilovacím hřištěm. Na kladině jsme chodili proti sobě a měli se pohodit. Pak jsme si řekli, co se nám dneska nejvíc líbilo a co nelíbilo.

Při zpáteční cestě se nám podařilo najít jednu kešku na stromě v ptačí budce. Hanka pro ni vylezla a ani nespada:) Na závěr jsme si zahráli hru s šátkem.

Líbilo se nám, jak jsme po uklízení odpočívali, nemuseli chvíli nic dělat a mohli se vyhřívat na sluníčku. Taký nám vyšlo hezky počasí, jen ráno byla strašná zima:(



700 LET OD NAROZENÍ CÍSAŘE A KRÁLE KARLA IV. KAREL SKÁLA - SABU

Letos 14. května je tomu rovných 700 let od narození „Otce vlasti“ - císaře a krále Karla IV. Tento panovník byl vlastně Karel IV. Lucemburský, protože po otci byl Lucemburk a po matce byl Přemyslovec. Tady se musíme vrátit ještě o několik století zpět a napsat si alespoň stručně o rodu Přemyslovců, kteří v Čechách vládli několik století a po své matce Elišce Přemyslovně byl Karel IV. pokračovatelem tohoto slavného rodu, ze kterého vládlo v Čechách nejméně 30 panovníků. První historicky doložený Přemyslovec je kníže Bořivoj, který se narodil asi roku 852 a byl manželem kněžny Ludmily a dědečkem knížete Václava, který byl stejně jako jeho již jmenovaná



babička Ludmila prohlášen za svatého. A když půjdeme ještě dále podle pověstí, dostaneme se v počtu panovníků zhruba na čtyřicítku. První byl manžel kněžny Libuše a říkalo se mu Přemysl Oráč. Přišel na Vyšehrad ze Stadic u Ústí nad Labem a kronikář Václav Hájek z Libočan tuto událost odhadl na rok 722.

Tak starý a slavný byl tedy rod Přemyslovců. Někdy se mu dařilo lépe, jindy hůře. Jak to v historii a v životě bývá. Vzpomenu poslední tři přemyslovské panovníky v mužské řadě, tedy „po meči“. Velmi slavný byl „Král železný a zlatý“ - Přemysl Otakar II., jehož panství sahalo až na Jadran - na území dnešního Slovinska. Měl velmi blízko k císařské koruně, ale ta

mu vždy těsně unikla. Nakonec ho tento osud zavedl do poslední bitvy - na Moravské pole („Suchá Kruta“ - Dürnkrot v dnešním Rakousku, kousek od slovenských hranic u Malacek) dne 26. 8. 1278. Tehdy určitě pradědeček Karla čtvrtého - slavný Přemysl Otakar II. věřil ve vítězství a nenapadlo ho asi vůbec, že jeho rodu Přemyslovců zbývá v mužské řadě jen necelých 28 let. Následníku trůnu Václavu II. bylo tehdy necelých 7 let, když jeho otec v bitvě padl.

Přesto, když se později ujal Václav II. vlády, pozvedl rod Přemyslovců a české království tak, že kolem roku 1300 vlastnil jeho rod 3 královské koruny - českou, polskou a uherskou (maďarskou). Roku 1305 však Václav II. zemřel a na český trůn nastoupil jeho asi šestnáctiletý syn Václav III. Měl ještě tři sestry. Dne 4. 8. 1306 však byl na válečném tažení do Polska v Olomouci zavražděn a starý slavný rod vymřel „po meči“. Olomoucká vražda nebyla nikdy vysvětlena a pachatel nebyl odhalen. To by byl samostatný kriminální příběh a někdy se k němu třeba vrátíme.

Tedy musím opět příběh trochu urychlit a napsat jen, jak se dostali Lucemburkové na český trůn. Představitelé šlechty a církve hledali vhodného nástupce na trůn. Králem Svaté říše římské byl tehdy Jindřich VII. Lucemburský a ten měl čtrnáctiletého syna Jana Lucemburského. Tomu nabídli za manželku osmnáctiletou Elišku Přemyslovnu, dceru Václava II. a sestru Václava III., s nárokem na českou korunu. Otec Jindřich VII. Lucemburský napřed váhal a chtěl Elišku vidět. Přivezli mu tedy ukázat „krásnou českou holku“ v modrých šatech a on hned souhlasil. Česká koruna pro jeho syna se mu samozřejmě líbila také, ale Eliška možná ještě více. Svatba Jana Lucemburského a Elišky Přemyslovny se konala 1. září 1310 ve Špýru, korunovace pak 7. února 1311 v Praze. Jindřich VII. byl od roku 1312 císařem, ale bohužel hned roku 1313 zemřel. Syn Jan tak ztratil velkou oporu. Po dvou dcerách se manželům Janovi a Elišce narodil brzy ráno dne 14. května

1316 syn, budoucí císař a král Karel IV. Původně se jmenoval Václav, ale ve Francii, kam ho



dal otec Jan Lucemburský na vychování ke své sestře Marii, francouzské královně, přijal jméno Karel, po francouzském králi, svém strýci a kmotrovi. Oba měli malého Karla rádi a vzorně se o něho starali. Učitelem a přítelem mu byl Pierre de Rosieres. Vypráví se, že jednou předpověděl učitel Pierre žáku Karlovi, že bude římským králem. Ten ale odpověděl, že ještě dříve bude Pierre papežem. Oboje se vyplnilo.

O mládí Karla IV. vypráví hezký český film z roku 1968 «Slasti otce vlasti». Karla hraje mladý Jaromír Hanzlík a jeho první manželku - francouzskou princeznu Blanku z Valois hraje Daniela Kolářová. Někdo může říci, že film úplně neodpovídá skutečnosti, ale slyšel jsem správný názor, že není jednoduché vtěsnat mnoho let do hodiny a půl filmu a

to ještě tak, aby se na to dalo dívat. Já mám tento film moc rád. Mladý Karel byl velice inteligentní a vzdělaný. Uměl pět řečí, vyznal se v diplomacii i válečném umění. V říjnu 1333 se vrátil do Čech jako Moravský markrabě, ale otec Jan, král český a hrabě lucemburský ho pověřil správou celé země. A vedl si velmi dobře. České království zkvétalo. 30. dubna 1344 povýšil Karlov přítel a učitel Pierre de Rosieres, dnes již papež Kliment VI., pražské biskupství na arcibiskupství. Po tomto úspěchu se vrátili oba Lucemburkové - otec Jan a syn Karel - společně do Čech a 21. 11. 1344 položili základní kámen ke Svatovítské katedrále. Jan byl bohužel už z důvodu oční choroby slepý a určitě už uvažoval o předání vlády svému nejstaršímu synu Karlovi. Ještě byli společně na křížové výpravě v Litvě a když se vraceli odděleně přes Polsko zpět, pokusil se polský král Kazimír v Kališi Karla zajmout. Tomu se ale podařilo uniknout. Král Jan se svým vojskem mu okamžitě vyrazil na pomoc a oblehl Kazimíra u Krakova. Ten se zachoval velmi nečestně a nabídl slepému Janovi Lucemburskému souboj muže proti muži. Syny Karla a Jana Jindřicha jeho chování velmi rozzlobilo, ale Jan dokázal zít situaci s humorem. «Ať si nechá Kazimír vypálit obě oči a jinak já jsem připraven!» Kazimír raději požádal o příměří a zrak si ponechal. Syn Karel byl navíc 11. července 1346 zvolen králem Svaté říše římské, když dostal 5 hlasů kurfiřtů ze 7 a na zvolení stačila nadpoloviční většina, tedy 4 (Přemysl Otakar II. získal nejvíce 3 hlasy). Karel IV. tak byl vlastně nadřazen i svému otci, českému králi.

Anglie však tehdy napadla Francii a ta požádala spojení z českého království o pomoc. Jan a Karel ihned sebrali vojsko a vyrazili na pomoc. Osudná bitva se odehrála 26. 8. 1346 u Kreščaku. Slepý král Jan byl velmi zkušený válečník. Nechal si popsat situaci a poznal, že bitva je prohraná. Neměl ale strach o sebe, bál se o svého syna Karla. A tady si vzpomenu na svou výbornou učitelku dějepisu z dopravní průmyslovky, paní Libuši Nejedlovou.

A společně popíšeme situaci. Král Jan Lucemburský si určitě uvědomoval, že kdyby v bitvě Karel IV. padl, byla by to katastrofa a tragédie pro celé České království, Lucembursko i část Evropy. Ale utéci z bitvy také nemohli a ani nechtěli. Karel už byl navíc zraněn. Král Jan nedbal, že Karel je už římský král a zřejmě použil autority otce. Chtěl poslat syna pryč a sám jet čestně do bitvy. Ten to ale odmítl a nechtěl otce opustit. Tady prý Jan Lucemburský použil násilí a nařídil syna spoutat a odvézt pryč. Pak svázali k sobě tři koně, na krajích jeli dva z nejvěrnějších Janových rytířů, uprostřed seděl na koni slepý král Jan. Tady měl pronést tu památnou větu: «Toho bohda nebude, aby český král z boje utíkal» a na to pobídl svého koně a vyjel do bitevní vřavy. Král Jan zemřel jako hrdina. A také věděl, kdy je čas odejít. Byl sice už slepý, ale bylo mu teprve 50 let a 16 dní.

Karel se najednou stal vedle římského krále a markraběte moravského i českým králem a hrabětem lucemburským.



STRÁNKA Z HISTORIE ČESKÉHO SKAUTINGU

LOGAN - 35. OS

Splnil otcovo přání a nechal ho pohřbit v Lucembursku. Myslel i na své bratry a Janu Jindřichovi předal za krátko správu Moravy a titul markrabě moravského. Václav Lucemburský byl devítiletý chlapec a tak si zatím Karel správu Lucemburska ponechal. 1. a 2. září 1347 se konala v Praze slavná korunovace Karla IV. a Blanky z Valois na českého krále a královnu.

Karla pak čekal protikladný rok 1348. Založil Karlovu univerzitu, Karlštejn, Nové Město pražské, ale 1. srpna mu zemřela milovaná manželka Blanka. Měli spolu dvě dcery, Markétu a Kateřinu. České království tedy zatím nemělo dědice trůnu. I proto se musel král Karel rychle oženit. V roce 1349 si vzal za druhou manželku Annu Falckou. Brzy se jim narodil syn Václav, kterého zasnoubil s dvanáctiletou Annou Svidnickou, dědičkou Svidnicka a Javořicka. Václav však ani ne dvoutletý zemřel a krátce po něm i Anna Falcká. A jelikož už předtím zemřela Karlovi první dcera Markéta, byl tedy již podruhé vdovcem a měl jedinou dceru a království stále bez dědice. Proto se hned roku 1353 oženil s mladou Annou Svidnickou sám. Téhož roku byla i korunovace na českou královnu a roku 1354 na královnu Svaté říše římské. Jinak byla Anna Svidnická ještě u matky v Budíně. V té době povýšil Karel IV. jako římský král hrabství Lucemburské o dva stupně na velkovévodství a vládu v něm předal nejmladšímu bratru Václavu Lucemburskému, kterému naopak dodnes v Lucembursku říkají Václav Český. Až od roku 1355 byla Anna Svidnická s Karlem IV. Šesnáctiletá Anna odjela v doprovodu českých rytířů, aby se v únoru setkala v Pise s Karlem. Pak jeli společně do Říma, kde byla 5. dubna 1355 slavná císařská korunovace. Karel IV. spolu s manželkou Annou Svidnickou byli první čeští panovníci, kterým se dostalo této cti.

Doma Karel započal další nesmazatelné dílo, stavbu kamenného mostu přes Vltavu. Karel chtěl, aby most překonal věky a dlouho sloužil lidem. Proto velmi zvažoval, kterého dne stavbu započít. Věřil číslům a tak vybral numerickou řadu, takovou pyramidu - 1 3 5 7 9 7 5 3 1 a to bylo datum rok 1357, 9. 7. v 5 h 31 minut. Tehdy si Karel hodně přivstal a položil základní kámen dnešního Karlova mostu. Roku 2002 byla v Praze velká povodeň a z mostu koukalo nad hladinu jen několik centimetrů. Most přesto vydržel. Na děti byla Anna Svidnická stále ještě mladá a tak se první dítě, dcera Alžběta narodila až roku 1358 a v roce 1361 budoucí český a římský král Václav IV. Ale štěstí manželů netrvalo dlouho, roku 1362 Anna při dalším komplikovaném porodu zemřela. Karel měl tedy konečně svého dědice, ale stal se po třetí vdovcem. Navíc nebylo jisté, kolika let se malý Václav dožije a tak se císař a král Karel IV. zakrátko počtvrté oženil. Jeho manželkou byla o 31 let mladší krásná Eliška Pomořanská, která měla navíc velikou sílu (dokázala lámat podkovy a meče) a děti Karlovi rodila jako žádná jiná. Karel měl se třemi manželkami 5 narozených dětí a s Eliškou Pomořanskou dalších 6. Byli to 4 chlápci a 2 děvčata. Synové Karel a Jindřich zemřeli velmi malí a tak dospělosti se dožili jen Zikmund Lucemburský a Jan Zhořelecký.

Tady musím vzpomenout na krásný český filmový muzikál Noc na Karlštejně. Autory písní jsou Karel Svoboda a Jiří Štajdl. Film nás zavede do roku 1363, kdy se Karel s Eliškou oženil. Hraje ho Vlastimil Brodský a jeho krásnou mladou císařovnu Jana Brejchová. Vystupuje tam i první arcibiskup pražský Arnošt z Pardubic. Roku 1377 jel Karel naposledy do Francie a zastavil se i v Lucembursku. 29. listopadu 1378 v Praze zemřel ve věku 62 let. Eliška ho o 15 let přežila. Měl tři syny, Václava IV., Zikmunda Lucemburského a Jana Zhořeleckého. Zdálo se, že rod Lucemburků je na dlouho zachráněn. Nebylo tomu tak. Václav neměl žádné děti, Zikmund a Jan měli každý jen jednu dceru. Císaře Zikmunda Lucemburského se musím trochu zastát, nebyl tak špatný, jak ho známe z mnoha starších filmů. Rod Lucemburků vládl v Čechách jen přes sto let, ale Karel IV. byl největším našim panovníkem všech dob, po kterém u nás zbylo mnoho památek. Nyní tedy uplynulo 700 let od jeho narození.



František Alexander Elstner. Skautským jménem Frank. Narozen 11. dubna 1902 - letos by oslavil 114 let.

Byl nadšený skaut, motoristický cestovatel, novinář a spisovatel. Do skautského oddílu Psohlavců vstoupil v roce 1913 a skautský program jej silně ovlivnil pro další roky života. Jako student a člen Mezinárodního červeného kříže se zúčastnil protityfóvé brigády na Podkarpatské Rusi. Po návratu dokončil reálné gymnázium a následně studoval práva, což bylo přáním Frankova otce. Dokončil nástavbu pro učitele, aby měl o prázdninách volno na skauting a cestování. V roce 1922 vycestoval do Anglie a zúčastnil se v Gilwellu tak zvaného Wood Badge kurzu, což byla vlastně mezinárodní skautská lesní škola, kde byli připravováni budoucí vůdcové skautských oddílů, pod vedením světového náčelníka R. B. Powella. Po svém návratu zpět do republiky v roce 1923 začal se zakládáním a vedením podobného kurzu v Čechách. Tyto kurzy pak získaly standardní název **lesní školy**. Absolventi těchto škol

získali při dokončení šedý šátek se znakem indiánských stanů týpí, vyšitých v cípu šátku. Sám br.

Frank potvrdil, že tento odznak na šátek navrhla a vyšila Frankova manželka a je v naší organizaci udělován do dnešních časů. Druhou celoživotní zálibou br. Franka bylo motoristické cestování. Třeba na tehdy populárním motocyklu Norton procestoval značnou část Evropy a přispíval svými články do motoristických časopisů.

Později podnikl i automobilové jízdy Afrikou, Severní i Jižní Amerikou ve vozech zásadně české výroby: Aero, Škoda Popular, Škoda Rapid nebo Minor. Z těchto cest napsal několik knih. Věnoval se též psaní knih pro mládež, které představovaly skauting veřejnosti - Uzly a laso, Věci z jednoho pokoje, Dobrodružnou stezkou, Zálesácká kuchyně a další. V roce 1969 s ním Česká televize natočila u jeho chaty v Polabí seriál, kde Frank ukazoval různé zajímavé zálesácké praktiky a táborské zkušenosti pro život v přírodě. V roce 2011 vydala Česká pošta známku v hodnotě 14,- Kč s jeho portrétem a oblíbenou aerovkou v písečných dunách Afriky. Bratr Frank se podílel i na obnově českého skautského hnutí v roce 1968, kdy přednášel na vůdcovských kurzech. Zemřel 8. září 1974 a je pochován na Vinohradském hřbitově.



HUDBA PRO UŠI, POTĚŠENÍ NA DUŠI

TECKLIS

Dejme tomu, že jste také těmi, kteří si oblíbili táborákové písně. Dokážete ocenit jejich melodii a nepříliš složité aranžmá, které u ohně může být nahrazeno jednou kytarou, sborem necvičených hlasů a praskajícími větvemi. Dobrá píseň to ustojí a kvalitní text leccos zachrání. Pokud jste spíše hlavou kývali než vrtěli, pak můžu dále předpokládat, že naopak na spodním konci snesitelnosti se pohybují moderní popové písně. Nejsou tam samozřejmě samy, doprovod jim dělá sedmiletý syn od sousedů, co se druhým rokem neúspěšně učí na housle, hudební experimenty Johna Cage a pravděpodobně rap. Pojdme zatím mluvit o těch prvních jmenovaných.

Počítačem dolaďované hlasy, přemíra nástrojů a šokující klipy mnohokrát úspěšně skrývají fakt, že to vlastně je možná, možná v jádru dobrá píseň. Nevěříte? Naštěstí je tu internet a nadšení hudebníci, kteří se jako archeologové probírají vrstvami pozlátka, až narazí na to kvalitní, co se pod ním skrývá. Tenhle článek je o jedné takové skupině. Zvu vás k poslechu Postmodern Jukebox.

Proměnlivá skupinka hudebníků se pod vedením principála Scotta Bradleeho rozehrála z YouTubeového projektu až k několika celosvětovým turné. Berou písničky, které jste mohli slyšet v rádiu nebo na vrcholcích hitparád a vrátí je o několik desetiletí zpět. Takhle se díla například Rihanny, Taylor Swift, Justina Biebera a té zpěvačky, co navrhuje Call Me Maybe, dočkala zpracování jako vystřiženého z barů třicátých až šedesátých let.

Jak je možné, že to funguje? V první řadě hudebníci, kteří písničkám vdechávají druhou duši nejsou žádná ořezávátka. Scott Bradlee dokáže na klávesách opravdová kouzla a ostatní se rozhodně nenechají zahanbit. V zhruba pětičlenném obsazení má každý z nich dost prostoru, aby ze svého nástroje mohl vytáhnout maximum. I kdyby to měla být jen tamburína. Největší prostor ale vždy dostane lidský hlas. Tenhle jukebox stojí na pěstěných hlasech zpěváků, kteří více než snesou srovnání s originálními interprety. Svou roli hraje určitě ohromná hudební praxe a znalost hudební historie. Rozhodně ale nesmím zapomenout na vizuální stránku. Pokud si pustíte PMJ na YouTube, což doporučuji, nevidíte nahraný a sestříhaný klip, ale prostě muzikanty jak hrají. Zhruba v polovině případů přímo v obýváku kapelníka. Všimnete si, že hudebnímu aranžmá odpovídá úbor muzikantů. V písničkách se před kamerou nezřídka pohybují tanečníci k dokreslení atmosféry, někteří z nich dokonce stepují. Jo a ten chlápek s tamburínou co jsem ho zmiňoval? Pravděpodobně chodil na školu hraní k Lindsey Stirling, protože dokáže vyplnit na scéně veškeré volné místo a z každé písničky udělat oslavu života a nespoutané radosti.

Je mi jasné, že ne každému se tato zpracování musí líbit. Například jeden z roverů jejoznačil nelichotivě na nedávné výpravě do Písku, kde shodou okolností byl PMJ slyšet v kavárně. Pro mne naopak jde o možnost, jak ocenit něco z moderní hudební scény. Písničky vždy mají v názvu i původního interpreta, takže je snadno lze porovnat s originálem a usoudit, že nejde o krádež na hudebním poli, ale spíše transformaci a poctu originálu.

Takže pokud si chcete pustit pár písniček - co byste mohli zkusit? Na YouTube najdete například Take Me To Church v podání pro piáno a lidský hlas, které klidně může stát vedle rovněž úžasného originálu. Pokud chcete vidět nástroj jménem plamenofon, zkuste Burn a nezastavitelný Tim Kubart s tamburínou řadí například v Roar. Přeji příjemný poslech.



POSTMODERN JUKEBOX
"Gangsta's Paradise" (Fi. Robyn Adele Anderson)

HRDINOVÉ V METALU

ŽABKA

Všimla jsem si v rádiu písničky, která mě fakt bavila: byla svižná, měla dobrou melodii, naléhavou, rychlou, rytmickou, fakt dobrý.

A protože mám ty internety a na internetech už rádia uvádí, co zrovna hrají (ne jako když jsme stáli s prstem na REC a doufali, že zahrajou to, co se nám minule tak líbilo), mohla jsem si najít, že teda do mě Rockzone zrovna pumpuje To Hell and Back. A jako správný nadšenec jsem vypla rádio, jakmile dohráli, a našla si tu písničku znovu na Youtube. Kde bychom bez těch internetů...!

Písnička byla od švédské metalové kapely Sabaton. Nikdy jsem o ní předtím neslyšela, ale loni vydali nové album, protože se dostali do rádií, jmenovitě do českého rádia Rockzone. CD se jmenuje Heroes (hrdinové) a podle přebalu vypadá, jako by se věnovalo postavám z nějaké válečné laděné počítačové hry.

Jenže chyba lávky! Mrkneme-li na text a komentáře k němu, což já jsem po pěti posleších též písničky udělala, zjistíme, že členové Sabatonu zpracovávají reálné příběhy hrdinů z různých válek. A to nejen na tomto CD, ale i na osmi dalších (říká teta Wikipedie, mě oslovilo jen tohle poslední). A to mě baví, protože vezmou příběh, který rozhodně stojí za to, aby se o něm vědělo, a zpracují ho tak, že se vám zasekne v hlavě a posloucháte pak jenom to. Nebo aspoň u mě to tak bylo.

Sabatoní neberou do písniček jenom své švédské hrdiny, hledají a nacházejí příběhy z různých zemí a různých stran různých válek.

A mají tam i Čecha! Můžete se podívat na Far from the Fame a její překlad (a pak si najít, kdo byl Karel Janoušek).

Abych vám dala ještě jiný příklad, když mrknete na Hearts of Iron, budete poslouchat příběh Walthera Wencka, německého generála, jemuž byla na konci 2. světové války přiřazena armáda mužů starších 60 let a mladších 15 let (všichni ostatní již byli povoláni), aby s ní bránil Berlín proti sovětské invazi. On se rozhodl rozkaz neuposlechnout (za což mu hrozil trest smrti!), a místo toho vytvořil koridor a vysvobodil z obsazeného Berlína velké množství lidí. Následně odvedl svoji armádu a kapituloval do rukou Spojenců, namísto kapitulace do rukou Sovětům. Zachránil hodně životů, a přitom se o něm neví.

Jak se říká, národ, který nezná vlastní historii, bude nucen si ji zopakovat. Myslím, že to platí i na evropské rovině, a že Sabaton rozhodně přispívá tomu, abychom nahlíželi na svoji minulost. A krom toho, Švédí metal opravdu umí.

Ukázka toho, že jejich texty mají sílu:

*It's the end, the war has been lost
Keeping them safe 'til the river's been crossed
Nicht ein Schlacht, ein Rettungsaktion
Holding their ground 'til the final platoon
„Hurry up, we're waiting for you“
Men of the 9th and civilians too!
Dispossessed, surrendering to the West*

*Je konec, válka byla ztracena
Chraňte je, dokud nepřekročíme řeku
Není to bitva, je to záchranná akce
Drží pozice, až do poslední čety
„Pospěšte, čekáme na vás“
Muži z deváté i civilisté!
Vyhnaní, vzdávají se západu*

(Hearts of Iron)

CO SE MI HONÍ HLAVOU: HERMIONA

Tentokrát jsme to vzaly jinudy a udělaly rozhovor.

Jak se poslední dobou máš?

Docela dobře, přece jenom do prázdnin už není daleko :-)

Co tě v nedávný době potěšilo?

Potěšilo mě, že konečně vychází nová série GoT, že Vlnka udělala přijímačky (o čemž jsem samozřejmě nepochybovala, protože je mega chytrá) a že jsem konečně sehnala černé kalhoty s vysokým pasem :D

Sleduješ dění ve světě? Dělá ti něco starosti?

Většinou jen tak zběžně. Starosti mi dělají teroristické útoky a pořád nedořešení uprchlíci.

Čteš něco zrovna? Nebo jsi četla něco, co stálo za to? Co je tvoje nejoblíbenější knížka?

Zrovna dneska jsem dočetla Miláčka od Maupassanta a hrozně se mi to líbilo. Jinak mám spoustu oblíbených knížek, ale nejradši mám asi Malého prince.

Co ti teď nejčastěji běhá hlavou?

Seznam povinností, které musím udělat (nebo už měly být dávno hotové) a mně se do nich vůbec nechce. A taky jestli ještě někdy uvidím kroniku, která zmizela někde u Vicky doma.

Co posloucháš za hudbu? Objevilas něco, co tě fakt bere?

Tak různě. Nejvíc asi Imagine Dragons, Nirvanu, Arctic Monkeys a Toma Odella. Ale jako správná holka nepohrdnu ani Adelle, Melanie Martinez a vším, čím bych mohla potrápít Mrňousovy uši :D

Co tě v nejbližší době čeká?

Čeká mě spousta úkolů na čekatelky, které už měly být hotové a odevzdané. Naštěstí (možná spíš naneštěstí) není můj patron zrovna aktivní a starostlivý, takže mám dost volnou ruku ve všem, co dělám, nebo spíš nedělám.

Jakým tématu si vždycky ráda něco přečteš? Co tě na tom zajímá nebo baví?

O našich pánech politikách, občas se zasměju, co to zase vyvádí. I když, ono je to možná spíš smutný.

Na co si vždycky najdeš čas?

Na čtení, na seriály a samozřejmě na skauting.

Kdybys mohla žít kdekoli, kde bys žila? Proč? Co bys tam dělala?

Asi v nějakém knižním světě. Nejradši u Harryho Pottera, Eragona, nebo Hraničářova učně.

Čím cestuješ radši, tramvají, busem nebo metrem? Proč?

Metrem, protože je rychlé a hlavně tam není v létě tolik horko.

SLOVO ČÍSLA

FERNWEH [ˈfɛrnve:]

vyslovujete „fernvé“, slovo z němčiny

14 vyjadřuje potřebu cestovat, touhu po dalekých krajích a cestování

JAKÁ JE TVÁ OBLÍBENÁ KNIHA?

PANDA: Smrt krásných srnců.

SLAVÍK: Samozřejmě knižní série Píseň ledu a ohně, jiná odpověď nepřichází v úvahu (pozn. red.: známá též jako Hra o trůny).

VZPOMÍNKA: Určitě Hra o trůny.

KRAB: Myslím, že se to jmenuje Thrawnova trilogie, jsou to 3 knihy ze světa Star Wars.

BREPTA: Žádnou vyloženě nejoblíbenější nemám, ale jedna z oblíbených je Hra o trůny.

MRŇOUS: Pán prstenů.

MUDRC: Hobit.

ŽABKA: Ajaj... to bychom tu byli dlouho. Teď asi Žena cestovatele časem, tu jsem podle záznamů, co mám vzadu, četla 14x. Ale třeba Škola Malého stromu rozhodně stojí za to, nebo Zvuk slunečních hodin, né, já vím! Nebe nemá dno, to je moje nejoblíbenější kniha. Tak.

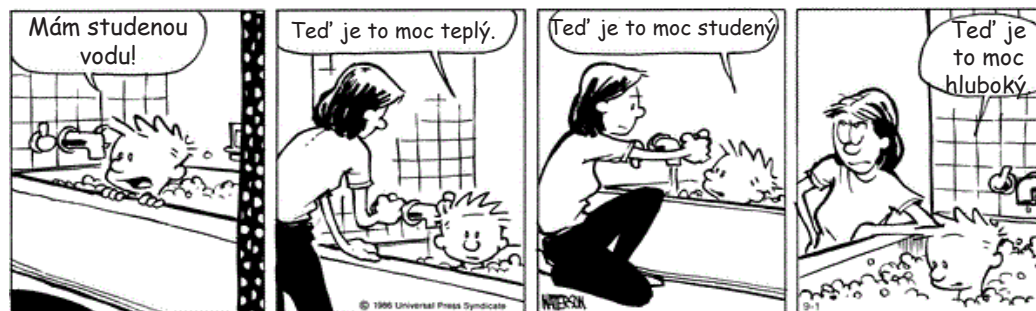
KULDA: Mno, asi Piknik u cesty, páč to je asi zatím jediná knížka, kterou si zatím chci přečíst podruhé.

POM: Harry Potter

TECKLIS: Asi nedokážu vybrat jednu konkrétní z Pratchettových, takže Jirotkův Saturnin.

CALVIN A HOBBS

výběr Tecklis, překlad Žabka nebo Tecklis





Lokali - zpravodaj 35. střediska J. Rady Praha 10
2. číslo 2016, ročník XXXI.

Adresa: redakce Lokali, Černokostelecká 52, 100 00 Praha 10

Bankovní spojení: 1932135399/0800

Datum uzávěrky příštího čísla: 29. 5. 2016

Přijem článků, kontaktní e-mail: Lokali@seznam.cz

Internetová podoba: Lokali.xf.cz

Redakce: Tecklis - Marek Soukup, Žabka - Kateřina Vančurová, Líba - Libuše Vodičková,
Ruda - Rudolf Dobiáš

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů.

Střediskové stránky, přespání v Praze:
www.skauti-strasnice.cz